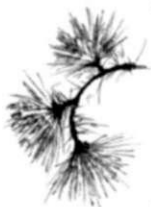

KÖSZÖNÖM

Amikor a kis Anasztázia megszületett, de később is, amikor a parányi, még járni is alig tudó gyermek szülők nélkül maradt, a Tűzgömb kezdett a közelében megjelenni.

Édesapám, mint más papok, nagyon sok természeti jelenséget ismert, olyanokat, amelyek mai tudósaitoknak titokzatosnak és megmagyarázhatatlannak tűnnek. Ám e Tűzgömb hatalmát ő sem tudta megérteni.

Hihetetlen energiája egyik pillanatban képes volt parányi szikrák képében szétszóródni a térben, de ugyanolyan hirtelen egyetlen egészé tömörülni is.

A Tűzgömbből kirobbanó vékonyka sugár egy szempillantás alatt porrá tudott zúzni hatalmas követ vagy sziklát.

S ugyanez a sugár gyengéden meg tudta érinteni a pici bogár lábacskaát, mely a virág szirmán mászott, anélkül, hogy annak bármi bántódása esett volna.

De a legfontosabb és legérthetlenebb az volt, hogy e hatalmas energia tömörülése hogyan reagált a kis Anasztázia érzéseire és óhajaira.

A gondolat, annak teljes megnyilvánulásában csak az embernek sajátja. Ám a Tűzgömb nem emberként nyilvánul meg. Akkor hát ki Ő? Miért bír érzésekkel, melyek csak az emberre jellemzőek? Honnan van benne e roppant erő és hatalom?

Már beszéltem neked arról – le is írtad a könyvedben

-, hogyan változtatta helyileg a föld gravitációját, amikor Anasztázia járni tanult. Ezer és ezer parányi sugarat lövellt ki magából, fésülgette a pici leányka fején az aranyló szőke hajfürtöket.

Apám sejtette, milyen erők megnyilvánulása lehet a tüzes, roppant erővel bíró és gondolkodó gömb, de hangosan sosem beszélt róla. A feltételezés bizonyítást kívánt.

Amikor Anasztázia megnőtt egy picit, egyszer hallottuk, ahogy a gömbbel beszélgetett. Pontosabban mondva, mindig ő beszélt. A gömb sosem ejtett ki szavakat, csupán tetteivel válaszolt a gyermek szavaira.

Apám megkérdezte Anasztáziát a gömb felől, de ő röviden csak így válaszolt: „A gömb jóságos.” Anasztázia válasza édesapám számára elégtelen volt, de többé nem beszélt vele róla, sem akkor, sem pedig később, évek múltán.

Ezen eredendő válasz után világos volt: Anasztázia egyáltalán nem óhajtotta meghatározni magát a Tűzgömböt és annak tetteit, inkább érzéseivel fogadta azt. Ám édesapám számára valamiért fontos volt értelmezni az Anasztázia közelében történő jelenséget.

Attól a pillanattól fogva, hogy a gömb először megjelent, nem vett többé részt a papok cselekedeteiben és igyekezetét a titok megfajtására fordította.

A papok tudják, hogyan kell megbizonyosodni saját feltételezéseik felől, vagy hogyan lehet őket megcáfolni. Közzé kell tenni a jelenség lehető leghitelesebb leírását, majd várni az emberek reakcióit, megítélését. Az értelmezéseknek szabadon kell megszületniük, az érzések, s nem csak az ész szintjén, akkor lesznek a legpontosabbak.

Továbbá, édesapám kérésére, magam is meséltem neked Anasztázia gyermekkoráról, beleszöve e titokzatos jelenséggel való kapcsolatát is. Te megírtad ezt könyvedben anélkül, hogy eltorzítottad volna a hallottakat, és ami

rendkívül fontos, saját magad nem alkottál róla semmilyen véleményt.

Nagy izgalommal vártuk az emberek válaszát, akik olvasták a könyvet. Ez késelem nélkül meg is érkezett és nem csupán közönséges kijelentésekben, hanem az érzések emocionális kitöréseiben is. Az emberek arról beszéltek és írtak, amit az édesapám már évek óta feltételezett, azt, amiről hangosan nem beszélt, titkolt a többi pap elől.

Közzétetted az olvasók verseit, amelyek nem valakik megrendelésére, hanem a szív indíttatására íródtak... Felidézem neked ezen versek egyikének a kezdetét:

Szeretett Nasztyenkájához

Isten, lám, születésnapján toppant be...

Édesapám megbizonyosodott feltevései felől. A Tűzgömb, mely időről időre Anasztáziával beszélgetett, nem más, mint Isten megnyilvánulásainak egyik formája.

Istennek számtalan megnyilvánulási formája van - bármely növényke az ő gondolatainak megtestesülése. Még ha a gömb nem is Isten legfontosabb megnyilatkozása volt, ennek ellenére számtalan megnyilvánulási formájának roppant koncentrátuma, mely magába foglalta az elme és az érzések energiáit is.

S lám, egyszer... Ez már azután történt, hogy öt könyvet megírtál. Amikor elhangzottak Anasztázia szavai, pontosabban, szinte lángpallosként hasította ketté a sötét teret az ő érzelmi kitörése, amely e szavakban öltött testet: „Készülődj, Gonosz, tűnj el a Földről, rám vedd magad!...”

Anasztázia szájában a szavak nem csak szavakként öltenek értelmet. Erről már nem egyszer meggyőződhetél te magad is, de nem csupán te. S a Gonosz láthatatlan energiával kezdte Anasztáziát támadni.

Felbukkantak a fehér körök, kifehéredett a fű. Megtörtént, hogy Anasztázia egy-egy pillanatra olykor

még eszméletét is elvesztette. S bizony nem tudtuk, hogyan segítsünk neki.

Nem kért tőlünk segítséget a mi kis unokánk. S ha egyszer nem kért, ez azt jelentette, hogy neki magának, egyedül kell az egészet végigcsinálnia.

Az utóbbi időben megfigyeltük, mennyire hatványozódott a támadások ereje. Mintha agonizálna, úgy próbálta a Gonosz bevetni utolsó dobásait.

De ugyanakkor növekedett kisunokánk állhatatossága is. Az utóbbi időben, ha csapás érte, csak összerezett, majd a tó partjára ment.

A tó vize valamilyen módon gyorsan visszaadta erejét. Paskolta, fröcskölte a vizet, a víz alá merült, majd amikor ismét kijött belőle, ereje teljében volt, mint korábban.

Azon a napon is láttuk, ahogy Anasztázia - újabb támadásokat elszenvedve - óvatosan lépdelve a tó felé indult.

Amikor megállt, s a cédrus törzsének támaszkodott, hogy megpihenjen, édesapám aggódva így szólt: „Ma az unokánknak valami rendkívülit kellett elviselnie. Be nehéz lehetett! Nézd, aranyló hajában megjelent egy ősz hajtincs!”

Majd azt láttuk, hogy - amikor elrugaszkodott a cédrus törzsétől -, tett ugyan egy lépést a tó irányába, de megbillent, s ismét megállt.

S ekkor a térben megjelent előtte a Tűzgömb. Ezúttal azonban a benne villogó villámok színüket változtatták, és mintha tűzhányók forrongtak volna belsejében. Az iszonyatos túzlövedékek áttörték a láthatatlan burkot, egész folyamok váltak ki a gömbből, eltűnve a térben. De a gömb közben nem kisebbedett, hanem ellenkezőleg, átmérője növekedett és energiái egyre láthatóbban tömörültek benne, egyre erősebben zubogtak. A gömb nem függött a térben, hanem olyan volt, mint valamiféle szív, hol összezsugorodott hirtelen, hol kitágult. Egy pilla-

natban szinte megdermedt, mintha döntésre készülne. Majd Anasztázia irányába energiavillámok ezrei lövelltek ki belőle.

Hogy melyik pillanatban sikerült a legyengült Anasztáziának karját mégis felemelnie, édesapámmal észre sem vettük, jóllehet szemrebbenés nélkül igyekeztünk figyelni. Ismertük kézmozdulata e jelentését: a felé kilövellt villámokat igyekezett megállítani. De hát miért? Akkor ezt még nem tudtuk megérteni.

Világos volt a számunkra: energiájával a gömb megújíthatta volna Anasztázia minden erejét. Sőt, új, friss erőt adhatott volna neki, s akkor semmilyen külső támadás nem lehettek volna a mi kisunokánk számára borzasztó. De, hát miért döntött szándékosan így?

Megremegett a sok ezer feléje lövellt vékonyka sugár, de egyetlenegy sem érintette meg a felemelt karral álló Anasztáziát. Ezek vagy a gömb őrjöngő energiájában tűntek el, vagy ismét kitörve belőle felé igyekeztek, de hozzá sem értek.

S ekkor Anasztázia hirtelen lassan és szeretetteljesen e szavakkal fordult a gömbhöz s annak sugaraihoz:

- Kérlek, fogd vissza Energiád kitörését! Ne érints meg engem! A Te tavadban ismét magamhoz térek. A tóhoz kell eljutnom.

A gömb rögtön, egyetlen pillanat alatt magába vonta összesugarát, megremegett és úgy lüktetett, mint egy szív. A magasba röppent, felvillant, mintha felrobbant volna, majd ismét összezsugorodott.

Sugarainak milliárdjai a földre lövelltek belőle, mindent megérintettek, ami Anasztázia előtt a tóhoz vezető ösvényen volt.

Ekkor új jelenség keletkezett. Az ösvény megannyi pulzáló fényben ragyogott és fölötte - Anasztázia lábától egészen a tóig - számtalan színben úszó szivárványos boltív alakult ki.

A tó felé vezető út csodálatos képet mutatott.

E diadalív alatt kellett volna Anasztáziának áthaladnia.

Ám ó mégis kikerülte azt. Nem ment a Tűzgömb által számára elkészített úton. Lassan elért a tóhoz és a vízbe merült. Kisvártatva ismét felmerült, a vízre feküdt, széttárta karjait, majd amikor visszatért ereje, paskolni kezdte maga körül a vizet.

Anasztázia viszonya a Tűzgömbhöz - voltaképpen magához Istenhez - túl volt felfogásunk határán.

De ami a továbbiakban történt, azt az egész emberiség tudatának a fordulópontjához, vagy a kozmikus energiák egyensúlyának a megváltozásához lehetne hasonlítani. Ami ezután történt-

Anasztázia felöltötte még nedves testére ruháját, tüzetesen elsimítgatta rajta a gyűrődéseket, megigazgatta haját, majd mellére helyezte kezeit és a térség felé fordulva így szólt:

- Atyám, ki mindenhol létezel, én a Te leányod vagyok, a Te tökéletes teremtményeid között.

A kozmikus lények közötti vitát kell megszüntetnem arról, hogy mennyire tökéletesek a Te teremtményeid és van-e bennük hiba.

Atyám, ki mindenhol létezel. Te teljesítetted kérésem, hozzám Te nem értél.

Immár egyikük sem mondhatja, hogy a földi Paradicsomot akkor lehet majd helyreállítani csak, amikor Isten kijavítja az O tökéletlen teremtményeit.

Kijavítanod Neked azonban semmit sem kell! Tökéletes minden, mit Te megteremtettél, már a kezdet kezdetétől fogva. Nem vagyok egyedül, Atyám, ki mindenhol létezel. Vannak leányaid és fiaid a Föld számtalan részén. Az ő igyekezetük erős. Ők adják majd vissza a Földnek gyönyörű eredendő virágzását.

Atyám, ki mindenhol létezel, mi vagyunk a Te leányaid, a Te fiaid! Általad teremtve - mi vagyunk maga a tökély.

Immár mindenkinek megmutatjuk képességeinket.
Teljék Örömd a mi tetteinkben!

Amikor Anasztázia elmondta e szavakat, majd elhallgatott, a magasban mereven álló Tűzgömb a Földre vetette magát. Pár méternyire Anasztázia lábai előtt millió parányi szikrává szóródott szét, ám egy szempillantás alatt egyetlen egésszé tömörült ismét.

Ez az egyetlen egész azonban már nem Tűzgömb volt.

Anasztázia előtt - földi fogalmak szerint - egy hétévesforma gyermek állott. Nehéz megmondani, kisfiú, avagy kisleány volt-e. A gyermek vállain - mintha ködből szótték volna - palást volt, színe a kékeslila árnyalatába hajlott. Haja vállára hullott. A gyermeki arc kifejezése tudatos-ságot, magabiztosságot és kegyeletteljességet sugárzott...

Pontosabban mondvá a gyermek arckifejezését nem lehet szavakkal ecsetelni, csak érzésekkel, az érzések azonban csordultig töltötték lelkünket.

A gyermek mezítláb állt a fűvön, de egyetlen szálát sem taposta le.

Anasztázia leereszkedett előtte, leült eléje a fűbe és szemrebbenés nélkül, figyelmesen nézni kezdte a rendkívüli arcot.

Az volt az érzésünk, hogy elég egyetlen pillanat és a gyermek vagy Anasztázia egymás karjaiba hullanak, de nem ezt történt.

A gyermek Anasztáziára mosolygott és gondosan kiejtve minden egyes hangot, ezt mondta: „Köszönöm fiaimnak és leányaimnak az igyekezetüket.”

Ezután szertefoszlott a térben és a magasban ismét létrejött a gömb, mely különös, örömteli fényben ragyogott. Néhány gyors kört tett a tó fölött. Ezután néhány percre megeredett az eső. Lágy, meleg esőcseppek hullottak az égből megáldva mindent, mi nőtt s a tó felszínét.

Elő, éltető volt e nedű. Kezemre hullott néhány cseppje, de egy sem csurgott rajta végig, hanem a bőrömbe hatoltak,

s gyengéd lágysággal töltötték fel testemet.

Édesapám, ki érzései fölött uralkodva, bármilyen helyzetet mindig szenttelenül fogadott, most meg volt rendülve.

Szinte megfélekezve testéről ment a tajgában, én pedig követtem.

Néhány óráig gyalogolt, majd megállt s felém fordult. Arcán könnycsepp folyt. Hozzá, a főpapok egyikéhez, méltatlanok voltak az érzelem ilyen gerjedései. De láttam könnyeit. Nyugodtan és határozottan így szólt: „Sikerült neki! Anasztázia átvitte az embereket a Sötét Erők időszakán. Az egész Földkerekségen szétszóródnak igyekezete örömteli, boldogságos magvai.”

Ezután édesapám hosszan és izgatottan beszélt. Nem csodálkozott a gömb cselekvésein, de azon sem, hogy Isten egyik megnyilvánulási formája - talán a legfontosabb - kisgyermek képében Anasztáziának megmutatkozott.

Édesapám főpap, és nem is akármilyen! A látható jelenségnek meg tudta fogni a lényegét. Egyáltalán nem érdekelte maga a látvány.

Számára a legfontosabb a térben felbukkanó gondolat volt.

Az Anasztázia által létrehozott gondolat, mely nem hangzott el a teremtés kezdetétől fogva soha, nem bukkant fel egyetlen értekezésben sem. E gondolat kifejezetten egyszerű, ugyanakkor magasztosán rendkívüli, a híres-neves értekezéseket a naiv kitalációk szintjére süllyesztette, melyeknek semmi közük az Isteni Valóhoz. Anasztázia az emberiség tudatába Isten olyan képét vezette be, mely hiányzott az emberből.

- Miben rejlik ez?